

NEDERLANDEN.

ENGLAND.

FRANKRIJK

Omtrent het nieuw Ministerie is nog niets beslist. De Maarschalk *Sauls*, die verscheidentmaal reeds bij den Koning ontboden is geworden, zou hetwelk hebben, morgen aan Z. M. eenige

DUITSCHLAND.

BELGISCHE BERIGTEN

Mengelingen.

HET SCHOONE GESLACHT BIJ DE GROOTE NATIE,

de Hoor *Aimé Martin*, in zijn werk *Education des Mères de Famille* (Opvoeding der Huismoeders), een week hetwelk des te meer opmerking verdient, daar het den grootsten prijs der Fransche Academie behaald heeft, zegt: »Het grootste ongeluk ontvondorpen ligt in de vernederende behandeling jegens de vrouwen, daar men haar werkzaamheden oplegt; die alleen, door mannen behouden verrigt te worden. In hare jeugd weiden zij het vee en maaijen het graan af. Groeijen zij op, zoo worden zij spoedig overdreven behaagzuchtigen, nemen, daarom geen deel meer in dezen ruweren arbeid; van den landbouw; de moeders die voor hare kinderen zich ook huwelijks-ontwerpen in het hoofd zetten; begunstigen die conserverende afzondering; zoo haren man aan den landarbeid gaan. Hier nu ziet men haar dagen lang, met slechts luttel verpozing, naar den grond gebukt, vermoedend werk verrigten; of zware lasten torschen. In vele gewesten van Frankrijk worden zij met ossen en muilezels tezamen voor den ploeg gespannen. Daardoor wordt hare vel rimpeling en springt open, hare aangezigten worden bruin en nemen maanachtige trekken aan; zij zelve worden vroegtijdig oud en lelijk. Terwijl nu de vrouwen dus in dien arbeid der mannen deel nemen, veronachtzamen zij alle iugendige bezigheden der huishouding, en kennen zelfs niet. Men kan zich niets anders en ongezonders voorbeelden, dan de meestal van gedroogde klei tusschen vier houten opgetrokken boeren hutten in Frankrijk. Daar leven op den vruchtigen bodem hoppers, eenden, schapen, varkens, koebesten enz. te zamen; de modder van den onbesaaiden moerasgrond van nabij afgevoerd geacht dringt over den deur-drempel het vertrek in; en zoo al dit vertrek een of twee vensters, doorgaans met geolied papier in plaats van glazuur, heeft, daar zien deze nog op den walmenden mesthoop uit. In dit stinkend, vochtig hol, hetwelk naar de hut eens wilden gelijkt, te midden onder het smieren, knorren, kraai-

dat zulke bunten (de lichte kleuren) en dalingen (de donkere) gerasa hooren, medelijden met ons hebben; maar als Mevrouw